

Sygn. akt XI W 57/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska, Karolina Kowalczyk

Oskarżyciel publiczny: T. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 roku oraz 8 września 2017 roku w W.

sprawy **H. J. C. B.**

syna M. i A. z domu V. S.

urodzonego dnia (...) w O.

oskarżonego o to, że:

pełniąc funkcję prezesa zarządu i z tego tytułu, zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi podmiotu (...) Sp. z o.o., będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 26 października 2013 r. do 26 czerwca 2014 r., uporeczywie nie wpłacał podatku od towarów i usług, w terminie najpóźniej do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, za okres od września 2013 r., do maja 2014 r., wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7 za w/w miesiące, na rachunek Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w W. z siedzibą w W. przy ul. (...), gdzie nastąpił skutek w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnej, w łącznej kwocie 142.781,00 złotych, co stanowi naruszenie art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 710, z późn. zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

I. oskarżonego **H. J. C. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks skazuje go, zaś na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 47 § 1 kks, art. 48 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 6500 (sześć tysięcy pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 57/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2011 r., zawarta została umowa spółki na mocy, której powstała (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej Spółka). Spółkę wpisano do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców pod numerem (...). Głównym przedmiotem działalności Spółki jest prowadzenie agencji pracy

tymczasowej oraz agencji zatrudnienia. Prezesem jednoosobowego zarządu spółki został H. J. C. B.. Obwiniony pełni tą funkcję do chwili postawienia Spółki w dniu 2 marca 2016 r. w stan likwidacji. Jako jedyny zarządzający Spółką, był również jedyną osobą odpowiedzialną za terminowe wpłacenie należnego podatku od towarów i usług na rachunek właściwego urzędu skarbowego.

Z tytułu prowadzonej przez Spółkę działalności powstały niezaspokojone zobowiązania podatkowe w zakresie podatku od towarów i usług, za okres od września 2013 r. do maja 2014 r. Obowiązek podatkowy określony został deklaracjami VAT-7 złożonymi przez Spółkę za okres od września 2013 r. do maja 2014 r. w wysokości:

- za wrzesień 2013 r. - 16.631,00 zł
- za październik 2013 r. - 14.805,00 zł
- za listopad 2013 r. - 15.222,00 zł
- za grudzień 2013 r. - 18.110,00 zł
- za styczeń 2014 r. - 14.467,00 zł
- za luty 2014 r. - 15.736,00 zł
- za marzec 2014 r. - 15.597,00
- za kwiecień 2014 r. - 15.822,00 zł
- za maj 2014 r. - 16.391,00 zł

Skutkiem niewywiązania się Spółki z zobowiązania podatkowego za ww. okres uszczuplone zostały należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 142.781,00 złotych (lista zaległości k. 2, 5, 7, 9, 11, 13, 16-17, 40, 72, 146; deklaracje VAT za okres od 09/2013 do 5/2014 k. 42-50). Obwiniony, działając jako organ prowadzący sprawę Spółki nie przelał wskazanego wyżej należnego podatku VAT na rachunek właściwego urzędu skarbowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 56), zeznań świadka J. K. (k. 459-460), zeznań świadka M. G. (k. 52v, 66v, 461-462), częściowo zeznań świadka K. F. (k. 80, 80v, 462-464), zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych (k. 1, 3-4, 6, 8, 10, 12), listy zaległości w podatku VAT (k. 2, 5, 7, 9, 11, 13, 16-17, 40, 72, 146), pełnomocnictwa z dnia 30.08.2013 r. (k. 14), oświadczenia o udzieleniu prokury samoistnej z dnia 11.01.2015 r. (k. 15), listy nieterminowych wpłat podatku VAT (k. 18-20, 147-149), wykazu obowiązków podatkowych (k. 22), wydruku z systemu LEX dot. podmiotu (...) sp. z o.o. (k. 30), informacji z Działu Rachunkowości z dnia 14.12.2015 r. (k. 37), kart kontowych (k. 38-39), deklaracji VAT-7 za okres od 09/2013 do 5/2014, informacji z Działu Rachunkowości z dnia 10.02.2016 r. (k. 71), bilansu na dzień 31.12.2013 r. (k. 97-98), informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego za 2013 r. (k. 99-101), rachunku zysków i strat za 2013 r. (k. 102), sprawozdania zarządu z działalności z dnia 30.06.2014 r. (k. 103), rachunku zysków i strat za 2014 r. (k. 104), bilansu za 2014 r. (k. 105-106), informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego za 2014 r. (k. 107-110), sprawozdania zarządu z działalności spółki z dnia 30.06.2015 r. (k. 111), aktu notarialnego z dnia 17.06.2009 r., Rep. A nr 3367/2009 (k. 113-118); aktu notarialnego z dnia 13.01.2011 r., Rep. A nr 114/2011r. (k. 119-120), umowy spółki z dnia 13.01.2011 r. (k. 122-125), protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30.06.2014 r. (k. 126-129), protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30.06.2015 r. (k. 130-134), karty karnej (k. 150-152) oraz faktów powszechnie znanych, nie wymagających dowodzenia tj. danych ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym dotyczących Spółki (...) Sp. z o.o.

Oskarżony przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Twierdził, iż nie zgadza się z kwalifikacją czynu tj. z określeniem uporczywości. Oświadczył wówczas, że chce skorzystać z prawa do odmowy składania wyjaśnień i ewentualnych odpowiedzi na pytania udzieli dopiero po

rozmowie z adwokatem. Oskarżony pouczone o możliwości nadesłania wyjaśnień na piśmie, nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień na piśmie.

Oskarżyciel publiczny wnosił o uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzenie kary grzywny w wysokości 10000 złotych i orzeczenie kosztów sądowych. obrońca oskarżonego wnosił zaś o wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości do 2000 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się w tym zakresie głównie na dokumentach przedstawionych przez oskarżyciela publicznego, dołączonych do aktu oskarżenia oraz w ograniczonym zakresie na zeznaniach świadków oraz dokumentach złożonych na rozprawie przez obrońcę. Oskarżony nie stawiał się przed sądem. Sąd dysponował jedynie lakonicznymi wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi przez niego w toku postępowania przygotowawczego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, czemu Sąd nie dał wiary, uznając, iż jest to tylko sposób obrony oskarżonego, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe i są sprzeczne z pozostałym powyżej wskazanym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony był osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw Spółki, w tym także regulowanie w terminie należności publicznoprawnych. W okresie objętym zarzutem oskarżony pełnił funkcję prezesa jednoosobowego zarządu Spółki. Był jedyną osobą zobowiązaną ustawowo do zajmowania się sprawami Spółki i zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej za niedokonanie terminowej wpłaty podatków do właściwego urzędu skarbowego. Do oskarżonego trafiały informacje o wysokości należnych podatków. To oskarżony miał dostęp do rachunku bankowego Spółki i to on podejmował decyzję o płatnościach (przelewach) środków pieniężnych do właściwego urzędu skarbowego.

Powyższe wynika z zeznań świadków: J. K. i M. G., które nie były zatrudnione bezpośrednio w Spółce (...), niemniej pracowały w innych powiązanych z nią finansowo spółkach, prowadzonych także przez oskarżonego. Świadek J. K. zeznała, że zajmowała się obsługą księgową innych prowadzonych przez oskarżonego spółek, nie wykonywała żadnych czynności księgowych w spółce (...) i nie wie, kto ją prowadził oraz kto wypełniał deklaracje i regulował zobowiązania podatkowe. Mogło się jedynie zdarzyć, iż świadek na prośbę oskarżonego informowała go odnośnie zaległości w Spółce. Według zeznań świadka oskarżony miał wiedzę o zobowiązaniach podatkowych Spółki i nie było nikogo, kto miałaby regulować takie zobowiązania bez zgody oskarżonego i wykonywać przelewy „poza” oskarżonym. Świadek wskazała też, że w Spółce były problemy z płaceniem składek na ZUS.

Z zeznań świadka M. G. wynika, że nie jest wykluczone, iż mogła wykonywać jakieś polecenia oskarżonego dla Spółki, co wiązało się z tym, iż posiadała podpis elektroniczny i mogła w ten sposób autoryzować deklaracje i wysyłać je do urzędu skarbowego. Po okazaniu świadkowi deklaracji podatkowych z kart: 42-50 świadek potwierdziła, że jest tam wpisany jej nr pesel w rubryce „nadawca”. Świadek wskazała, że nigdy nie robiła żadnych przelewów z rachunku Spółki. Świadek wskazała, że jeśli sporządzała deklarację VAT-7 to zawsze informowała o wysokości podatku wykazanego w deklaracji oskarżonego.

Sąd uznał zeznania powyższych świadków za wiarygodne. Świadcowi ci są osobami bezstronnymi, które przekazały wiedzę posiadaną z racji wykonywanego zawodu i pracy. Świadcowie podali jedynie okoliczności, które były im znane, opisując jak wyglądała ich współpraca z oskarżonym, opisując zakres wykonywanych czynności księgowych. Ich zeznania potwierdzają, co najistotniejsze, iż w kwestii wszelkich rozliczeń finansowych świadkowie kontaktowali się z oskarżonym i to on podejmował decyzję, w tym dotyczące należności podatkowych.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka K. F. jedynie częściowo. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, w części, w której opisał działania, jakie podjął, nawiązując współpracę z oskarżonym, celem negocjacji z wierzycielami spółek którymi oskarżony zarządzał, w tym z organami skarbowymi. Sąd nie ocenił jako wiarygodnych zeznań świadka w tym zakresie gdzie wskazywał, że przed podjęciem współpracy świadka i oskarżonego pracownicy księgowości miały uprawnienia do dokonywania przelewów bankowych samodzielnie, gdyż takiego zezwolenia udzielił im oskarżony.

Świadek wskazywał, iż takie płatności dokonywały się bez udziału osobistego oskarżonego. W twierdzeniach świadka miało to wynikać z tego, że nie miał on na tyle biegłości w języku polskim, żeby dokonywać samemu przelewów elektronicznych. Zdaniem Sądu w powyższym zakresie zeznania nie znajduje jednak odzwierciedlenia w materiale dowodowym i nie są podparte żadnymi faktami. Nawet jeśli brać pod uwagę pewną nieporadność językową oskarżonego – na co jednak żaden inny świadek nie wskazywał, nie sposób zgodzić się z tym, iż inni nieustaleni pracownicy mogli samodzielnie dokonywać takich przelewów. Świadek nie wskazał żadnej osoby, która by jej wykonywała, podejmując samodzielne działania. Nadto przyjmując, że ktoś mógł technicznie wykonać taki przelew (wpisując dane do dyspozycji przelewu), nie oznacza to, że oskarżony nie miał w tym zakresie wiedzy, i że to nie oskarżony decydował czy przelew zrealizować. Z zeznań świadków J. K. i M. G. jednoznacznie wynika, iż jako księgowy, mając dostęp do wszystkich należności i zobowiązań finansowych robiły zestawienia i przedstawiały je oskarżonemu i to on decydował o kolejności wpłat, one zaś zawsze działały z jego polecenia. Tym samym trudno się zgodzić, aby w spółce (...) miało to wyglądać inaczej.

Z uwagi na fakt, że w toku postępowania sądowego obrona wskazywała, iż oskarżonemu „odnowiła się depresja”, co uniemożliwiło jego stawianictwo na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 r., dopuszczony został dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów celem stwierdzenia czy oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był poczytalny oraz czy jego aktualny stan zdrowia psychicznego pozwala na udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Biegli (psychiatrzy oraz psycholog) w wydanej opinii stwierdzili jednoznacznie, iż stan psychiczny oskarżonego nie zniósł, ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności pokierowania swoim postępowaniem, poczytalność oskarżonego w czasie czynu i postępowania nie budzi jakichkolwiek wątpliwości oraz, że oskarżony może stawiać się przed sądem i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych, bowiem została ona przygotowana przez osoby kompetentne i całkowicie obce dla stron. Zdaniem Sądu analizowana opinia została sporządzona w sposób rzetelny. Biegli wyjaśnili w swojej opinii, iż rozpoznane u oskarżonego zaburzenia depresyjne nawracające nie wpłynęły na jego poczytalność i zdolność do udziału w postępowaniu sądowym. Opierając się na wynikach badania oskarżonego przez biegłych psychiatrów, sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy w dniu 8 września 2017 r.

Podnoszone przez obrońcę oskarżonego wątpliwości co do treści opinii są zdaniem Sądu nieuzasadnione i nie podważają jej rzetelności. W ocenie Sądu złożona do akt sprawy opinia pozbawiona jest niejasności, wewnętrznych sprzeczności i jest pełna a wywód biegłych był wyczerpujący i przekonujący, przez co brak było uzasadnienia dla powołania w sprawie innych biegłych, o co wnosił obrońca.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym na rozprawie. Należały do nich dokumenty wskazane do ujawnienia na rozprawie w akcie oskarżenia w postaci: zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych (k. 1, 3-4, 6, 8, 10, 12), listy zaległości w podatku VAT (k. 2, 5, 7, 9, 11, 13, 16-17, 40, 72, 146), pełnomocnictwa z dnia 30.08.2013 r. (k. 14), oświadczenia o udzieleniu prokury samoistnej z dnia 11.01.2015 r. (k. 15), listy nieterminowych wpłat podatku VAT (k. 18-20, 147-149), wykazu obowiązków podatkowych (k. 22), wydruku z systemu LEX dot. podmiotu (...) sp. z o.o. (k. 30), informacji z Działu Rachunkowości z dnia 14.12.2015 r. (k. 37), kart kontowych (k. 38-39), deklaracji VAT-7 za okres od 09/2013 do 5/2014, informacji z Działu Rachunkowości z dnia 10.02.2016 r. (k. 71), bilansu na dzień 31.12.2013 r. (k. 97-98), informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego za 2013 r. (k. 99-101), rachunku zysków i strat za 2013 r. (k. 102), sprawozdania zarządu z działalności z dnia 30.06.2014 r. (k. 103), rachunku zysków i strat za 2014 r. (k. 104), bilansu za 2014 r. (k. 105-106), informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego za 2014 r. (k. 107-110), sprawozdania zarządu z działalności spółki z dnia 30.06.2015 r. (k. 111), aktu notarialnego z dnia 17.06.2009 r., Rep. A nr 3367/2009 (k. 113-118); aktu notarialnego z dnia 13.01.2011 r., Rep. A nr 114/2011r. (k. 119-120), umowy spółki z dnia 13.01.2011 r. (k. 122-125), protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30.06.2014 r. (k. 126-129), protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30.06.2015 r. (k. 130-134), karty karnej (k. 150-152); a także informacja z KRK (k. 242-244). Powyższe dokumenty zostały sporządzone zgodnie

z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Jednocześnie potwierdzają one fakt zadłużenia spółki wobec Urzędu Skarbowego.

Za wiarygodne uznano także przedłożone przez obrońcę na rozprawie w dniu 8 września 2017 r. dokumenty w postaci odpisów KRS, korespondencji mailowej oraz zestawienia powiązania spółek. W ocenie Sądu dowody te wskazują jedynie, iż oskarżony prowadził sprawy wielu spółek, co nie miało znaczenia w zakresie postawionego mu w akcie oskarżenia zarzutu.

Art. 57 § 1 kks stanowi, iż podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Za wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną (art. 9 § 3 kks).

W okolicznościach tej sprawy bezspornym było, iż oskarżony H. J. C. B. nie wpłacił w terminach wskazanych w art. 103 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, należnego podatku VAT za okres opisany w akcie oskarżenia. Zdaniem Sądu należy również przyjąć, iż zachowanie oskarżonego, polegające na nieregulowaniu należności podatkowych, nosiło znamiona uporczywości (co oskarżony kwestionował). Zgodnie ze wskazaniami doktryny, zachowanie uporczywe to takie, które obejmuje sekwencyjne zachowania polegające na niezaplaceniu podatku, przy czym jednorazowe zaniechanie zapłaty podatku nie stanowi o uporczywości. Przyjmuje się także, na kanwie orzecznictwa dot. przestępstwa uporczywego uchylania się od obowiązku alimentacyjnego (art. 209 § 1 k.k.), iż z uporczywością mamy do czynienia, gdy uchylanie się trwa dłuższy czas, płacenie określonej należności następuje nieregularnie lub w kwotach znacznie niższych od należnych. Dodać przy tym należy, że uporczywość nie zamyka się jedynie w kilkukrotnym zaniechaniu zapłaty podatku, ale konieczne jest też udowodnienie sprawy nieregulowania kolejnych należności w zakreślonym przepisami terminie (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. WKP, 2012). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ponadto, iż o zamiarze uporczywego niezapłacenia podatku świadczyć może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. wydane w sprawie I KZP 11/13).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż jako prezes zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. oskarżony nie wpłacał należnego podatku od towarów i usług za okres od września 2013 r. do maja 2014 r., Oznacza to, iż przez długi okres czasu (dziewięć miesięcy) oskarżony pomimo składanych deklaracji VAT-7 (k. 42-50), mając świadomość ciężącego na nim obowiązku zapłaty podatku należnego na poszczególne miesiące, nie zrobił tego. To do oskarżonego trafiały informacje o wysokości należnych podatków, to on posiadał możliwości dokonywania przelewów, to również on pełniąc funkcję jednoosobowego zarządu spółki miał wpływ na warunki dokonywania tych płatności i ich terminowość. Zdaniem sądu oskarżony, zobowiązany z mocy prawa do zajmowania się sprawami Spółki, winien był zabezpieczyć środki potrzebne do uregulowania należności publicznoprawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony, swym zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona wykroczenia z art. 57 § 1 kks, popełniając je umyślnie. Oskarżony zdawał sobie sprawę, w jakiej wysokości i kiedy Spółka winna wpłacić podatek VAT należny za poszczególne miesiące jej działalności. Pomimo tego oskarżony nie przekazywał środków pieniężnych na rachunek urzędu skarbowego.

Wymierzając karę oskarżonemu, Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z art. 47 § 1 kks i art. 48 § 1 kks, w przypadku wykroczenia skarbowego możliwe jest wymierzenie wyłącznie grzywny określonej kwotowo, w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia. W 2014 r. minimalne wynagrodzenie wynosiło 1680 zł, co oznacza, iż sąd wymierzyć mógł tutaj karę grzywny w wysokości od 168 zł do 33600 zł. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 kks oraz art. 13 kks biorąc pod

uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Sąd wymierzając karę grzywny baczyl, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na skutek zachowania oskarżonego nieuregulowana została należność podatkowa w terminie, w łącznej kwocie 142.781,00 zł. Art. 13 kks nakazuje uwzględnić przy wymiarze kary zachowanie się oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, a zwłaszcza czynienia starań o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Sąd uwzględnił tutaj fakt, iż obwiniony starał się za pośrednictwem K. F. prowadzić rozmowy z przedstawicielami organów skarbowych, pamiętając także, że nie doprowadziło to do spłaty zaległych należności. Sąd uwzględnił również fakt, iż obwiniony był już karany za przestępstwo przeciwko obowiązkom podatkowym (k. 243) W tych okolicznościach sąd uznał, iż kara grzywny w kwocie 6500 zł, czyli w kwocie ponad pięciokrotnie niższej niż maksymalna kara grzywny jak mogła zostać wymierzona, stanowi właściwą reakcję na wykroczenie skarbowe popełnione przez H. J. C. B..

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 650 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz kwotę 20 zł tytułem wydatków zgodnie z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.